

Circumloquistes

written by Jordi Borràs Alabern | 19 de maig de 2017

En català hi ha aquests dos proverbis: «Poques paraules i ben dites.» i «Les coses, clares; i la xocolata, espessa.» Així doncs, se suposa que als catalans no ens agrada parlar massa però sí deixar les coses clares. En canvi, als castellans els agrada un llenguatge barroc, llarg i recargolat, i a sobre, a vegades amb grups de paraules fora de l'ordre normal. Es veu molt en el llenguatge administratiu i jurídic, fixeuvos en aquests exemples: «*Dos eran las condiciones que el legislador consideró necesarias para acometer esta tarea.*», que en català és «El legislador va considerar necessàries dues condicions per emprendre aquesta tasca.»; o bé «*Se ha introducido una nueva ordenación de los títulos de la Ley para darles más sistemática distribución.*», que en català és «S'ha introduït una nova ordenació dels títols de la Llei per donar-hi una distribució més sistemàtica.»; o bé «*Los que impidieren el legítimo ejercicio de las libertades de reunión o manifestación, o perturbaren gravemente el desarrollo de una reunión o manifestación lícita serán castigados con pena de prisión de dos a tres años.*», que en català és «Els qui impedeixin l'exercici legítim de les llibertats de reunió o manifestació, o pertorbin greument el desenvolupament d'una reunió o manifestació lícita han de ser castigats amb una pena de presó de dos a tres anys.»; o bé «*El Ministerio de Educación y Cultura ha de atenerse al pago [...]*», que en català és «El Ministeri d'Educació i Cultura ha de pagar [...].»; o bé «*Las condiciones son fijadas en el artículo 3.*», que en català és «L'article 3 fixa les condicions.»

Doncs bé, últimament sembla que a molts catalans els agrada fer servir expressions llargues i complicades, com ara: «centre d'atenció primària» -o «CAP», com si ja no tinguéssim prou «caps»-, en lloc d'«ambulatori»; «centre d'ensenyament infantil i primari» (o «CEIP»), en lloc de «col·legi» o «escola»; «institut d'ensenyament secundari» (o «IES»), en lloc d'«institut»; o «espai d'arts escèniques», en lloc de «teatre»; o «espai gastronòmic», en lloc de «restaurant»; o «centre visual», en lloc d'«òptica», etc. S'han tornat circumloquistes, o sigui, que fan servir circumloquis, expressions llargues i complicades per dir coses que es podrien dir o escriure en poques paraules, i encara quedarien més clares. Es fa per a semblar més important, per a enganyar o per a totes dues coses alhora. Per desgràcia, hi ha molta influència del castellà. Però no només és per culpa del castellà i dels castellans, que es vulgui aparentar o enganyar. Per exemple, «El cotxe està sent arreglat pels mecànics.» és per influència de l'anglès, i s'ha de dir «El cotxe l'arreglen els mecànics.»

Us heu demanat, doncs, si expressions dels processistes com ara «llei de desconnexió», en lloc de «declaració (unilateral) d'independència» o «DUI» no són per a aparentar més del que es fa i per a enganyar el poble...?